

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐνιακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἵ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὸ χ έ ρ ι.

Ἐβδόμ' Ἰουλίου
καὶ φλόγες ἡλίου.

Ἐγενήντα καὶ ἐνιὰ καὶ ἐνιακόσα,
δὲν σιγᾷ τῶν Πυρρήδων ἡ γλῶσσα.

Εἰς ἤχο πλάγιο βαρὺ μεγάλος θοῆνος τοῦ Πυρρή.

—Ἀρχὴν γιὰ τὴν ἀλλαγὴν νὰ παίζῃς ὀργανέτο...
—Ὁμοῦ φορεῖς τοῦ τῶλεγα, καὶ μένε Περικλέτο,
καὶ Πυρρήδες σίγουρα θὰ πλοῦν ἀντιπυρίνη,
καὶ σάκκον φέρεσε καὶ ὁλόλυζε καὶ θοῆνει.

Πᾶνε καὶ κόποι καὶ παλμοί,
τὸ λένε σήμερα ψαλμοί,
τὸ λένε καὶ ὀκτωήχια
ὅτι μαυρίλαις πλάκωσαν
καὶ οἱ πυρρολάτραι τσάκωσαν
τὴν γὰτ ἀπὸ τὰ νύχια.

Κλάψε τὸν Ἀγγελο πικρά,
θρήνησε, κάρα φαλακρά,
μὲ θλιβερὸ τραγοῦδι
τὸ μαῦρο τᾶγγελουδι.

Ἐστὸ σαλόνι πεταμένα
βλέπω τόσα πράμματα,
καὶ στεφάνια μαχαμμένα
καὶ ἀλλαγῆς προγράμματα.

Βλέπω μοῦτρα παρδαλὰ
κολλημένα γύρω γύρω,
καὶ ἀποτσίγαρα πολλὰ,
καὶ τὸ μάταιον οἰκτεῖρω
τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπίνης
καὶ τῆς δόξης τῆς γηϊνῆς.

Ἀπὸ τόσους φρενιασμούς
καὶ μνηῶν παροξυσμούς
ἄλλο τίποτε δὲν βγαίνει,
Περικλέτο τραγογένη,
παρὰ μόνον οἰκτιρμὸς
καὶ μαυρίλας ὀδυρμός.

Π.—

Ὅλα σβύνουν ἐπὶ τέλους,
καὶ κυττᾷς τοὺς Ἀρχαγγέλους
νὰ μαζεῦουν θλιβερά
τὰ κομμένα των φτερά.

Νάτο νάτο, Φασουλῆ,
τὸ μπαλκόνι τὸ μεγάλο,
ποῦ τὸν Ἀγγελο τὸν Γάλλο
τὸν κυττοῦσα νὰ μιλῇ.

Τώρα κύτταξ' ἐκεῖ πέρα...
ποῦ ζουρνᾷς καὶ ποῦ φλογέρα;
ποῦ σὰν πρὶν βεγγαλικά;
ποῦ τὸ πῦρ τὸ φλογερό;...
κρῖμα καὶ στὰ Γαλλικά,
ποῦ τὰ ξέρει σὰν νερό.

Φ.—

Κλαίω τοὺς βρόντους, τοὺς βρυγμοὺς,
καὶ ἐκείνη τὴν προσπάθεια,
πρὸ πάντων ὅμως μὲ λυγμοὺς
κλαίω τὴν γλωσσομάθεια.

Τὴν ἔχελας ἐστὴν κάλπῃ μπρὸς
κάθε κουτοδημότης,
καὶ ἐβγήκε Δήμαρχος λαμπρὸς
Σπύρος ὁ Κρανιδιώτης.

Ἀγγέλους κλαίω τραγικά
καὶ κλέη μακαρίτικα...
παλέψανε τὰ Γαλλικά
μαζὶ μὲ τ' Ἀρβανίτικα.

Ἐρδε σέρδε τσίμπια μίρε,
μαῦρα μὲ τὴν φοῦχτα πῆρε,
καὶ ἔγινε κακὸ μεγάλο
ἐστὸν Γαλλομαθητὴ πολίτη,
καὶ ἐμαυρίσανε τὸν Γάλλο
καὶ ἄσπρισαν τὸν Ἀρβανίτη.

Κι'έλεγαν εἰς τὸν Πυρρή:
Δήμαρχος ἐδῶ δὲν κάνεις,
καὶ χωρὶς καιρὸ νὰ χάνης
σύρε νάβγης σ'τὸ Παρί.

Μόνος δίγως Κλεμανσῶ
ἔμεινε σ'τὴν καταιγίδα,
κι'ἀπ'αὐτὸν κουκὶ μισὸ
δὲν ἐπῆρε παρ' ἐλπίδα.

Μήτ'ἐκεῖνος ὁ Φαλλιέρ
ἔοριζε γὰ'αὐτὸν μιὰ σφαῖρα,
μήτε κι'ὁ Λαμπουλινιέρ,
ποῦναι Πρέσβυς ἐδῶ πέρα.

Δὲν ἠθέλησαν κι'οἱ Γάλλοι
Δάμαρχο νὰ μᾶς τὸν κάμουν,
κι'εἶπαν πῶς θὰ τὸν συνδράμουν
εἰς τὴν ἐκλογὴ τὴν ἄλλη.

Η.— Μᾶς ἦλθαν ἐκλογῶν καιροὶ
μὲ λύσσα καὶ παροξυσμό,
κι'ἐβάλανε καὶ τὸν Πυρρή
σ'τῆς ἐκλογῆς τὸν πειρασμό.

Ὡ σὺ λαὸ τῆς θείας γῆς,
τὸν ἄνθρωπο τῆς ἀλλαγῆς,
τὸν Ἀγγελο μᾶς ἐνθυμοῦ.

Μαύρη μαυρίλας συμφορά,
λὲς καὶ μᾶς ἦλθαν τὰ νερά
τοῦ Μέλανος τοῦ Ποταμοῦ.

Κλάψε τὴν γλωσσομάθεια μαζί μου τὴν τελεία...
καὶ μ'ἔλα του τὰ Γαλλικά
τὴν ἔπαθε πολὺ κακὰ,
καὶ δὲν τὸν ὑπεστήριξε καθόλου κι'ἡ Γαλλία.

Καὶ τώρα δὲν μᾶς πυρπολεῖ
μὲ πῦρ καὶ φλόγ' ἀνακαμπῶν...
λέν πῶς τὸν ἔκοψαν πολὺ
σ'τὸ Μομπελιέ καὶ σ'τὴν Ναρμπόν.

Μιλεῖ φαρσί τὰ Γαλλικά,
μιλεῖ καὶ τὰ Γερμανικά,
κι'ὅμως δὲν τὸν ὠφέλησαν κι'ἐκεῖνα τάφιλότιμα
κι'ὁ Δῆμος ἔμεινε ξανά τῶν ἔργων κληροδότιμα.

Μερκούραρος ἐφώναζε κι'ὁ Μπύλωβ λέν ἀκόμα,
κι'ὁ Κάιζερ ὁ κολοσσὸς
δὲν ἐβουήθησε ποσῶς
τῆς ἀλλαγῆς τὸ κύμα.

Ὡ συμφορά!
πέφτουν φτερά,
παύουν πυρά.

Ἐδῶ κι'ἐκεῖ
Ἀλβανικὴ
πολιτικὴ.

Λοιπὸν κι'ἐμεῖς, μωρὲ παιδιὰ, καθένα μᾶς κινήσωμεν
τῆς κεφαλῆς μᾶς κύτταρον,

καὶ πάλιν ἐξυμνήσωμεν
Μερκούρη τὴν Ἀρβανίταρον.

Αὐτὸς ἀκούει σήμερα νίκης λαμπρᾶς ἐγκώμια,
κι'ὁ νέος ὁ γλωσσομάθης
παρὰ τῆς κάλπης του τὰ στόμια.

Π.— Βρύσαις γενῆτε, μάτια μου, καὶ σεῖς καὶ μένα σ'τὴν
ἀναστενάξετε βαθεῖα γὰ' μαυρισθέντα πλῆθη.
Ὅποιοι ἀξίωμα ζητεῖ κακὸ μεγάλο τῷχει
σὰν βρίσκη πρὶ πολλὰ κουκὶ μέσα σ'τῆς κάλπης τῆς.

Ἡμέρα λύπης ἀφθοκτῆς, ἡμέρα συντριβῆς...
κρίμα κι'ἡ διαδήλωσης ἡ τῆς Παρασκευῆς,
ποῦ φώναζε τοὺς φάγαμε κι'ἐπέφτανε πιστόλιν,
κι'ἐν τούτοις—ὠϊμένα!—
δὲν ἔφαγε κανένα,
κι'ἔφαγαν βρούβαις μοναχὰ τὰ Γαλλικὰ τὰ δόλια.

Ρομφαίαν ὁ Πυρρὴς κρατῶν σ'τὸ στόμα του πυρίνῃ
πυρίπνου ἦτο Δράκων,
καὶ πῦρ ἐτρόμαζε δεινὸν τοῦ κόσμου τὴν εἰρήνην
καὶ τῶν χωροφυλάκων.

Πᾶσα γῆ πυρὶ μιχθήτω,
κι'ἐφθασ'ἐκλογῆς ἡμέρα,
κι'ἄλλο τίποτα δὲν ἦτο
παρὰ τρόμος καὶ θυβέρα.

Ἀλαλάζων πῦρ πηδῶ,
πῦρ, πιαστήκαν ἀπ'ἐδῶ,
μποῦμ, πιαστήκαν ἀπ'ἐκεῖ,
τρέχα χωροφυλακὴ.

Παντοῦ σφυρίκτραις σφύριζαν
σφυρίγματος φρικτοῦ,
κι'ἄνθρωποφάγοι γύριζαν
ἀπὸ τὸ Τομπουκτοῦ.

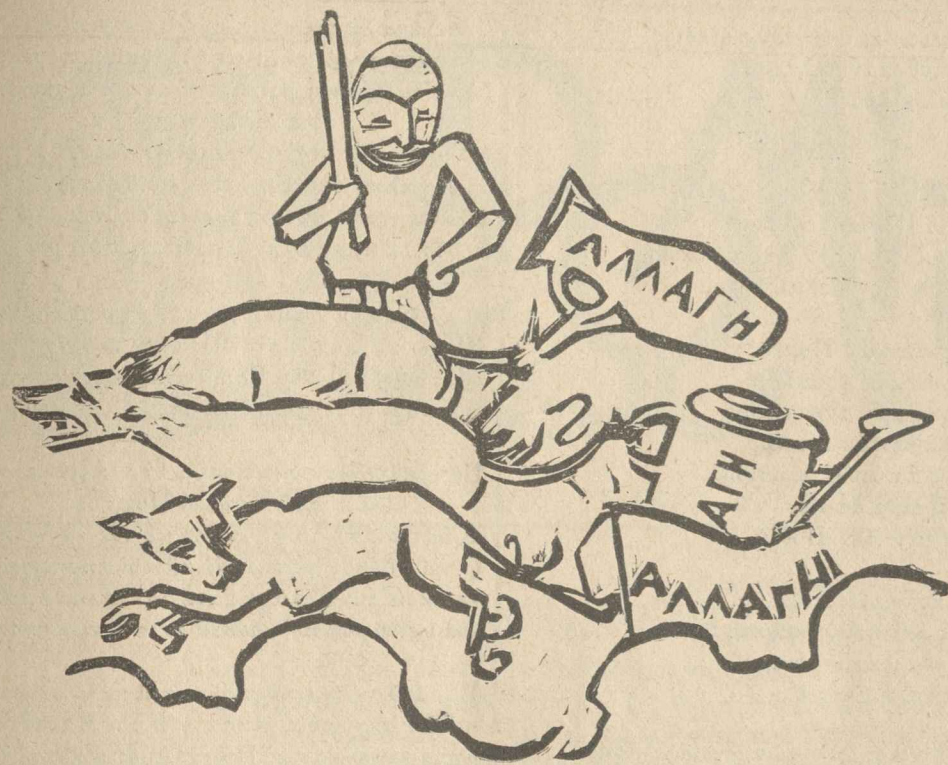
Σὰν νὰ μὴν ἔφθαναν αὐταῖς
βροντοῦσαν καὶ πιστόλιν,
καὶ μὲ σφυρίκτραις δυναταῖς
ἐσφύριζαν καὶ βόλιν.

Ἀλαλητά,
ξεφωνητά,
λύσσα γὰρ σκοτωμό.

Κι'ἡ κουμπουριάς
κι'ἡ μαγγουριάς
δὲν εἶχαν μετρημό.

Ἐδῶ πέρα πλῆγωθήκαν,
ἐκεῖ κάτω σκοτωθήκαν,
καὶ γυναῖκες ἐπιαστήκαν,
κι'ἄλλαις ξυλοκοπηθήκαν,
κι'ἄλλαις μαλλοτραβήθησαν,
κι'ἄλλαις μοναχὰ βρισθήκαν.

Κτύπος, βρόμος,
κάτ'ὁ νόμος,
κάθε δρόμος
φρίκη, τρόμος.

Κουμπουράδες,
μαχαίρες,
μαγγουράδες,
μασκαράδες.

Ὡς ἐκλογεῖς δὲν πῆρε σφαῖρα Συνταγματικὴ
σήμερ' ἔς εἰπὸν σπολλάτη
σ'τὸν γενναῖο Δαμηλάτη
καὶ σ'τὴν χωροφυλακὴ.

Προσκυβεῖτε τούτους ὅλοι,
μὰ κι'ἐγώ, παιδί τοῦ Δήμου,
ποῦ δὲν εἶδα μπράβου βόλι
νὰ τρυπήσῃ τὸ πετσί μου,
καὶ σῶς πάλι ψάλλω δρασι φονικὴ,
καὶ τὸν Δαμηλάτη καὶ τὴν χωροφυλακὴ.

Ὡς ἐκλογεῖς τὴν πόλιν ἐκ πολλῶν ὁρδῶν ἀγρίων,
ὅπου κράτος εἶν' ἐν κράτει...
ὄντως δαμαστής θηρίων
ἐπεφάνης, Δαμηλάτη.

Ὁ Φασουλῆς μὲ θούριον
σ'τὴν νίκην τὴν Μερκούρειον.

Τὶ Μαφίαις, τί Καμύραις,
τί καυράδες, τί σπαλιόραις.
Ἐσπειραν τὸν τρύμον σπεῖραι,
πλὴν ἐγὼ χωρὶς κουμπουρί
χαῖρε, ξεφωνίζω, Σπύρε,
γεῖα σου, Δήμαρχε Μερκούρη.

Μερκούραρος, μωρὲ παιδιὰ, νίκη γὰ' αὐτὸν καινούρια,
καὶ τὰ καλούμενα, βαρεῖτε τὰ σαντούρια.
Μερκούραρος... νὰ λάβαρε κι'εἰκόνας καὶ στεφάνια...
Μερκούραρος... βροντοκτυποῦν τροκάνια καὶ τροκάνια.
Μερκούραρος... ἀνέδουσε μὲς σ'τὸ χορὸ πατούνιας,
Μερκούραρος... ζητωκραυγαῖς, κουνδούνια καὶ κουνδούνιας.

Μερκούραρος ἀναφωνεῖ καθέννας κουνδουνάτος,
καὶ θεῖος σχωρὲς τὴν ἀλλαγὴν, ποῦ πῆγε κατὰ κράτος.
Μερκούραρος κι'ἐγὼ μ'αὐτοὺς φωνάζω χασομέρης
καὶ σβύνω πῦρ δαυμόνιον,
τί κρίμα ποῦπε τὸν Πυρρή καὶ αὐτὸς ὁ Καλλησπέρης
Ἀγγελο Μακαθώνιον.

Ἀγγελος εἶ; νενίκηκα; τί λὲς γὰρ τὸν Πυρρή;
Μερκούραρος, τῆς ἀλλαγῆς ὁ τενεκές θκορεῖ,
Μερκούραρος, τῆς ἀλλαγῆς ὁ τενεκές θροντᾷ
μακρόθεν καὶ κοντά.

Μερκούραρος κι'ὁ Πᾶν αὐλεῖ,
θα ρίξω δὲν κουμπουριά,
χωράταις μέσα σ'τὴν αὐλὴ
μπάνινον μὲ τὰ γαϊδουριά.

Μερκούραρος... τί κινεῖται μέσα σ'αὐτὸ τὸ σπῆτι...
κι'ὁ Πυρολάτης δαυλοτῆτος Ἡολυζῶης ἦτοι,
γὰρ τὸν Μερκούρη φώναζε μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη
σ'τὸ Παρλαμέντο σχέδιο πῶς θὰ καθυποβάλλῃ,
ποῦ τῆς Λαμπρῆς θὰ καταργῇ τὰν τὸ σουβλιστό...
ἀλήθεια λὲς; τοῦ φώναζαν... καὶ καὶ, μὰ τὸν Χριστό.

Πατρίς Ἑλλάς, ἐκράυγας κι'ὁ Βουλευτὴς Αἰγίνης,
καὶ τώρα τί θὰ γίνῃς;
Πῶς Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν γαῖες νὰ συγκινήται
αὐτὸ τὸ πάτριον ἀνὶ σὺν Φράγχοις ἀπαρνεῖται;
Καὶ πῶς χωρὶς σπληνάντερο, πατρίς, καὶ κοκορεῖται
θὰ ζήσης πλέον ἔτσι;

Τέτοια φρικὰ τοῦ μίλησε μὲ πυρκαμένο μάτι
καὶ πυρετὸς τοῦ ἐπίασε γὰ' αὐτὸ κι'ἀνατριχίλα,
μὰ νὰ κυττάζουν ἔχασαν καὶ τοῦ σφακτοῦ τὴν πλάτη,
ποῦ δυνατὴ προμάντευε τῆς ἀλλαγῆς μαυρίλα,
καὶ μαυρισμένοι σήμερα τάρνια τοῦ Πάγκα κλαῖνε
κι'ὅλοι ζοῖ σὲ λόγου σου σ'τὸν Πολυζῶη λένε.

Κλαίω κι' ἐγὼ σὺν γνῶριμος καὶ συγγενὴς οἰκεῖος
ὅσους μαυρίσθηκαν σκληρὰ,
κι' ἀκόμη κλαίω θλιβερά,
ποῦ νέγρος ποῦρος ἔγινε κι' ὁ Νέγρης ὁ Φωκίος.

Θρηνεῖτε θρέμματα πυρὸς καὶ βράζοντος ἡλίου,
τὸν ἔφαγε τὸν τενεκὲ κι' ὁ Παπαβασιλείου.
Ζήτω στὸν Κρανιδιώταρο, ζήτω στὸν Ἀρβανίταρο,
αὐτὸς χαμήλωσε ξανὰ κάθε μεγάλο μύταρο.

Εἶπαν καὶ πῆρας ὁ Πυρρῆς
πῶς φέρει πείρας σοβαρῆς.
Τῆς κύτταξε κι' ὁ Δῆμος, μὰ
στὴν πείρα τενεκὲ κρεμᾶ,
κι' ἀπείρους Σπύρους προτιμᾶ,
ὅπου δὲν ἔχουνε σπυρὶ
ἀπὸ τὴν πείρα τοῦ Πυρρῆ.

Ἀλλαγὴ κατακαυμένη,
ποῦ πυρὸς καὶ πείρας φήμη;
κλάψετε τὴν μαυρισμένη
κι' αἰωνία της ἡ μνήμη.

Δὲν γυρίζει πιά στοὺς δρόμους ἐκλογῶν ἀγρίων Ἄρης
καὶ στὸν πάγκο του τραβεῖται κι' ἕνας κι' ἄλλος κατεργάρης.
Δὲν ἀκούω συμπλοκαῖς,
παύει κάθε ταραχή,
καὶ βροντώδης ἀντηχεῖ
πετρελαίου τενεκὲς.

Τὸ λαρύγγι του δὲν βγάζει κάθε λυσσασμένος ἥρως,
μήτε ρίχνει κουμπουριά,
κι' ἔμεινε παρηγοριά
τῆς ἐνστάσεως τὸ μέτρον γιὰ τῶν ἐκλογῶν τὸ κύρος.

Ἦσυχία καὶ σιγή,
κι' ἡ Γαλλίζουσ' ἀλλαγὴ
τὰ προγράμματα της κρύβει
κι' ἄλλὰ Γαλλικὰ τὸ στρίβει.

**Κάτι θρηνώδεις στίχοι
σ' ὅσους δὲν εἶχαν τύχη.**

Τέτοια σ' αὐτὰς μας κελαῖδει
καὶ μιὰ τοῦ Πειραιῶς αὐδή,
πῶς ἐμαυρίσθηκαν σκληρὰ χωρὶς νὰ γίνῃ χάρις
κι' αὐτὸς ὁ κύριος Αὐδῆς κι' ὁ κύριος Μπινιάρης.

Τὸ διακαλοῦν καὶ φάμπρικαις, καὶ μιὰ τρομπομαρίνα
τὸ διακαλεῖ μεγάλη
ὁ Τόγγο πῶς ἐνίκησε τὸν Τσάρο τὸν Ρετσίνα
κι' ἐκεῖνο τὸ Δαμάλι.

Κι' ἐκεῖ στὸν Πειραιᾶ μετὰ πολλῶν ἀγῶνων
ἡ τάξις ἐκρατήθη,
κι' ἐκεῖ πολλὰς σκιαῖς ἐφάνησαν προγόνων
σὲ ψηφοφόρα πλήθη.

Σκυλίτσαρος καὶ Τόγγο φωνάζουν δυνατὰ,
κρίμα καὶ στὰ τραπέζια, κρίμα καὶ στὰ ψητά.
Τοῦ Δαμολᾶ τοῦ Παύλου δὲν τοῦ περνες κουθέντα
καὶ Σαῦλος εἶχε γίνει,
κι' ἡ Δάμαλις τὸν μύσχον σὺν εἶδε μαυρισθέντα
σπαρκακτικῶς ἐθρῆνει.

Σκυλίτσαρος καὶ Τόγγο, γιὰ τοῦτον νίκης σμπάρο,
καὶ τενεκὲς στὸν Τσάρο,
κι' ἀκούω λυπημένος τὸν κόσμο τὸν προπέτη
ἄπατα νὰ φωνάζῃ στὸν Μάρκο τὸν Λουπέτη.

Τοῦ Δαμολᾶ ξεφτέρια τροχίζανε χατζάρι
νὰ σφάζουν γιὰ τὴν νίκη τὸ σιτευτὸ μοσχάρι.
Ἀλλ' ὅμως ἀντὶ φύλας νὰ δώσῃ στὰ σκυλιὰ
ὁ Δαμολᾶς γιὰ δῶρα
τῆς πῆρ' ἐκεῖνος τώρα,
κι' ἐβγαλαν τὸν Σκυλίτση μὲ βιόλαις καὶ βιολιά.
Κλαίω γιὰτὶ δὲν μ' πῆκε μὲς στῶν σκυλιῶν τὴ μύτη
ποῦ βάλει καὶ φανάρι μ' πρὸς στὸ δικό μου σπῆτι.

Ὑμνεῖτε τὸν Σκυλίτσαρο... ζήτω στὴν ἀφεντὰ του...
κι' ἐγὼ γι' αὐτὸν στὸν Πειραιᾶ ποθοῦσα ψῆφο νάχη,
κι' ἄς ρίξῃ καὶ στὸ Φάληρο λιγάκι τὴν ματιά του,
κι' ἂν ὄχι σ' ὅλο, κἂν ἐκεῖ στὸν δρόμο μου μονάχη.

Πᾶν ἐκλογῶν φανατισμοί, βλαμάκια καὶ νταῆδες,
ἀλλ' ὅμως οἱ Πυρρῆδες
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὸ μαύρισμα μὲ τὰς γενναίας σπείρας
ζητοῦν διαδηλώσεων νὰ κάνουν ἀποπείρας,
νὰ σκούζουν ἀλλαγὴ ξανὰ καὶ νὰ φανατισθοῦν
καὶ μὲ πυρὸς πειράματα νὰ πειραματισθοῦν.

Πᾶν ἐκλογῶν φανατισμοί, καὶ πάλι καφφενεῖα,
κι' ὅλο σαχλοσυζήτησις γιὰ τὴν Μακεδονία,
μήτε κανέννας μας Πυρρῆς μύδρον κρατῶν διάπυρον,
ἐμπείρως θὰ δημηγορῇ,
καὶ μήτε θὰ διαπυροῖ
τὸν νοῦ μας τὸν ἀνάπυρον,
μήτε πυρῆνες δράσεως, μήτε Πυριφλεγέθοντες,
καὶ μήτε θὰ διφρηλατοῦν πυρόμορφοι Φαέθοντες.
Μήτε καμμία σουφραζέτ τῶν Ἀθηνῶν θὰ μάνεται,
καὶ κάθε τοῖχος σήμερα κυττῶ ν' ἀπολυμάνεται
ἀπὸ πλατεῖα προγράμματα κι' ὑποψηφίων μούρας,
κι' ἀκόμη χέρια πλύνονται νὰ βγάλουνε μουντζούρας.

Σὲ κάποιον τοῖχο ποῦ καὶ ποῦ κανένα μούτρο μένει,
κι' ἐκεῖνο. ποῦ σκοτώθηκαν νᾶναι συχωρεμένοι,
καὶ βίβλος δόξης μέλλουσα θὰ γράψῃ ὑπὲρ αὐτῶν
πῶς θάνατον ἐπέτυχαν ἐξόχως ζηλευτόν,
θυσιασθέντες εἰς τὸ πῦρ τῶν ἀληθῶν ἀγῶνων
κι' ὄχι σὺν κουτομώδες στὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Αἰωνία τῶν ἡ μνήμη, κι' εἴθε σ' ἄλλαις ἐκλογαῖς
πρὸ πολλοὶ νὰ σκοτωθοῦνε μὲ βαθύτεραις πληγαῖς.
Ὅμως τώρα, ποῦ κουμπούραις δὲν ἀκοῦμε Κορυβάντων
κι' οὐρλιάσματα λυσσώδη κανενὸς ἀγριογάτου,
ἂς ἴδοῦμε τί θὰ κάνῃ κι' ὁ Κορψιάτης τέλος πάντων,
κἂν θ' ἀφήσῃ τὸ Κουβέρνο, κἂν θὰ κάθεται σ' αὐγὰ του.

Ἄς δοθῇ ζουρλομανδύας
σὲ πολλοὺς ἀποτυχόντας,
κι' ἂν ὡς σχῶμεν τὰς καρδίας
μὲ τοὺς μαύρην τύχην σχόντας,
σὲ λυγμούς ἀναλυθῆτε καὶ γιὰ τὸν Ἀναλυτή,
κι' ἂν δὲν ἦταν μὲ κανένα λέν πῶς πῆρε κάτι τί.

Ἐσεῖσθι κάθε κεφαλή κι' ἡ πλέον κορυφαία
μὲ σφύριγμα, μὲ τοῦμπανο, κουδοῦνι καὶ τροκάνι,
καὶ τώρα φέρετε, παιδιὰ, τὸν Ράλλη τὸν βαφεᾶ
τῆς κάλπης τοῦς Ἀράπηδες νὰ τοὺς καταλευκάνῃ.

**Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Πάμπανος ὁ Κωνσταντῖνος ἐπανῆλθε κατ' αὐτὰς
τέλειος ἐξ Ἰταλίας κι' ἔγκριτος δοντιῶν γιαντρός,
ἕνας νέος προικισμένος μὲ σπανίας ἀρετάς,
καὶ θὰ δέχῃτ' ἐπαξίως τοὺς πελάτας τοῦ πατρός.